

АВОНАМЕНТ:

за година 30 лева
за 6 месеца 16 лева

ОВЯВЛЕНИЯ

Годешни и нент.-35 л
Всички други обяв-
ления, реклами, не-
жолови и благодар-
ности по 1 лв. кв. см
Приставски обявле-
ния по 80 ст. на дума

ИЗТОЧЕН КРАЙ

ОРГАН НА ОБЕДИНЕНАТА НАР.-ПРОГРЕСИВНА ПАРТИЯ
БУРГАЗКИ ОКРЪГ.

Излиза всяка

СЪБОТА.

Всичко за вест, ка-
се изпраща до адми-
нистрацията му.Директор: К. ИЛИЕВ
адвокат.

Телефон № 112.

Ив. Ев. Гешов.

КОЙ И КАК.

Кой ще управлява България? Как ще се управлява тя? Ето питання, на които нашата конституция е дала категорически отговори. България ще управляват ония, които са получили безспорно болшинство при законодателните избори. България ще се управлява по закони основани на конституцията.

Тия повели на нашия основен закон са тжй спасители, че България тржйна назад от как те почнаха да се грубо нарушават.

И действително, до 1913 ние имаме правителства, или или добри, които управляваха с поддржката на парламентарни болшинства, безспорно представляващи мнозинството на народа. И от тях никое не се прови-ни — с едно единичко из-ключение — в ония груби на-рушения и потъпквания на основания ни закон, които изправят виновниците пред държавен съд.

По тия нарушения и потъпквания тжй често се е говорило и писало, по тех тжй надълго се спори и ще се спори в днес заседаващия държавен съд, че не е нуж-но в тая кратка статия да се впускам в разпавии по-те.

Никакъв спор обаче не може да има по числото на избират., които беха дали, болш. на Радославова в 1914 болшинството на Стамболий-ски в 1920. Ог 764,280 из-биратели, гласували при за-конодателните избори на 23 февр. 1914, трите фракции на либералната партия до-биха само 345,735 гласа, или около 45%. Ог 839,060 гласували при изборите на 28 март 1920, земеделците получи-ха само 339,767, или около 40%. И тия 40% не представляват нито поло-вината от земеделците, кои-то са 85% от целото на-селение.

И тжй като последните избори за общински съвети излизат, че днес властва-щата партия, която при тех-ните избори около 30% от гла-вите, не се засилва, по-дълго, която ни се сочи от изборите е оная, която е от години насам, про-дължава и практикуваме — партията, че ни се налага, че не сливането, то коали-цията на партиите, за да се добие необходимото мно-зинство.

Но, пише Стамбол, стари-те партии небили вече год-

ни да управляват. И защо?

Не защото са докарали окон-чателната катастрофа. Стам-бол трябва да се е убедил вече, че не те поискаха да влезат в кабинета на Радославова, та не говори затех като виновници на катастро-фата на 1918. Той сега ги обвинява, първо, че в чова-лите си носили разни звер-чета; второ, че били в ми-налото послушни орждия на Фердинанда; трето, че били крали. Но има ли в света се-га страна, която да не се управлява от партии, съста-вени от разни съсловия? Колкото за Фердинанда, до-статъчно е да се напомни, че три пжти бившата народна партия отказа да поеме на-стоятелство предлаганата от него власт — 1901, 1903 и 1918, че три пжти коалиции му налагаха шефове на ка-бинети — Каравелова в 1901, мене в 1911, Малинова в 1918; че дълго се сжрди-тсй на Стоилова и на Да-нева за техните оставки в 1899 и 1903, и на мене, от 1903 до 1911, защото сжм-го бил обидил — достатъчно е, повтарям, да се спомене само това за да се докаже, че не всички партии му са били послушни орждия. Да говорим ли за кръжбите? Има ли до сега некой виден обе-динист, демократ или ради-кал, който да е бил сжден за кражба? Да е бил даден под съд за кражба?

Има и политикани, които подметат, че тжй като ста-рите партии не били годни требвало да се сжздаде нова партия, която да възбуди такова възхищение у нас, щото да се повлече по нея мнозинството от народа. Ония които ни рисуват тая поли-тическия идиллия, знаят ли не-къде из Европа, след по-следната война, у победите-ли или победени, да е ста-нало това чудо, да се е об-разувала нова партия, която да е сгруппирала масата, да се е наложила да управлява сама? Не! Всъду управляват пак старите партии, с обно-вени нѐнѐже имена, но всъ-ду с коалиции.

Едно големо злощастие за България е, че ние не сле-дим това, що става в чуж-бина, че ние си въобразява-ме, какво в България може да стане онова, което у ни-кой други народ не става.

И си чупим главите, като чупим с тех и главата на България.

„Уморена и омжрсена партия“

Тжй нарича шефът на се-гашият бжлгарско прави-телство своята собствена партия. Трѐбва да предпо-лагаме, че това признание е направено с скръб на ду-шата и пред печалния факт че не могат вече да се кри-ят слабостите на днешното управление. До вчера г. Стамболийски тржрсеше изход от безизходното положение в цензурата, военните сжди-лища, в диктатурата, в на-рушението на всички кон-ституционни права на граж-даните. Убедил ли се е, че те не могат да спасят нито партията му от разрушение или пжк това са само фра-зи, с които мисли, че ще може да заблуди обществе-ното мнение? Верно е, че партията му е уморена и омжрсена, но кой ще я очи-сти? Нейният организъм е дълбоко заразен от болест-та, която се нарича коруп-ция, разврат, развипиест-во и разкош, та не може да се цери с баяния и с ма-гии. Не се знае дали и ост-рия нож на хирурга ще може да спаси заразеното тяло на дружбашството. Са-моцерителна и самоочисти-телна сила имат само ония организми, които не са въ-трешно скапани и разложе-ни. Тжй ли е с дружбаш-ката партия? Не е ли вече нжсно за операция? Не са ли омжрсени или заразени самите лекари? Нека на тия въпроси си отговори оня, който произнесе присъдата ѝ.

В държавните работи пар-тиите могат да се отморят и пречистват, не когато са на власт, а когато се от-теглят в опозиция. Тая исти-на би трябвало да знаят и днешните управници на Бжл-гария. Збележителното оба-че е, че колкото са по-про-сти, по неукни и по-ладни някои хора, толкова по сил-но се привжрзват о властта, и не могат да се отделят от нея, даже когато виждат, че загиват. За такива хора се е вече сжставило мнение, че те не напушат властта, а че тех ги отстраняват от власт-та. Примери за това има много в историята на дру-гите народи: ний ги вижда-ме и в нашия 40 годишен политически живот. Ако ре-чем да правим сравнение с животните, ний бихме па-рекли подобни управници

социални върлѐжи, които само с помощта на въжкаш-на сила напушат изтоще-

пото и останало без кръв-тяло.

Ако днешните управници не се отличават с една на-дутост и грандомания, кои-то ги правят да бждат глу-хи към чужди съвести, ний бихме ги покавили да си по-чинат като се оттеглят по-един доброволен и мирен на-чин от управлението. Тжй са правили до сега умните и опитните наши държав-ници. Те не са чакали да падат от власт с катастро-фи и насилия. Когато се почувствували у себе си или у партията си умора, кога-то са забележавали, че омжр-сването обхваща известни редове от партията, те са прибжрзвали да напуснат властта, защото само вън от нея има отпочивка и пре-чистване. За жалост днеш-ните управници имат други погледи върху нещата. Те мислят, че тук се касае за някои щѐща, които трѐбва

да се дели между партията и за това не един пжт ний ги слушаеме да казват, че понеже другите били управ-лявали страната 40 години то те ще трябва да я управ-ляват, ако не 40, то поне 20 години! Хора с подобни понятия не могат да избер-рат удобен момент за почи-вка и за пречистване. А трѐб-ва да се знае, че е по лесно да дойдеш на власт от кол-кото да намериш психологи-чески момент, в който да напуснеш властта, без да има право някой да те укор-и нито в малодушие, нито в прекалено властолюбие.

Чистителен мотод, който се употребява сега в земе-делския сжюз не е отстра-няване на престжпниците, а изгонване на самостоятелни-те и колко-тоде независими-те членове. Драгиев и него-вите другари се изгониха от партията не защото се ука-зиха безчетни, или защото измениха на нейната про-грама, а защото се възму-тиха от безчесното, което зацарува в нейните редове. Изгонват се по чистите и се заместват с измета, главно на либералната партия. Ли-бералите напуснаха своя шеф не когато той опростава-ше Бжлгария, а когато ви-дяха, че той не може вече да получи властта и да раз-дава служби.

При такива условия умо-рата ще расте, омжрсването ще се увеличава, но очист-ване нема да стане. Омжр-

сването ще се обжрне на блато, в което ще се уда-вят преди всичко водители-те на партията и след тях и самата партия. Ний сме свидетели днес, че по сжзна-телните и по непожварените земеделци започват вече да се стесняват, да говорят, че принадлежат към омжрсения сжюз.

М. Ив. Маджарев.

Обединението и обновлението в конгреса.

Обединението на Народно-та и Прогресивна партия ми-налата година има за после-дица не само сжздаването на една по голема единна сила, но обновяването и над-свежаването на партийните ни кадри по целата страна. Сжпоставянето на старите ни две организации по села и градове позволи да се раз-тржсят и някой рутини, кои-то времето и навика беха натрупали тук и там.

В предстоящия партийен сжбор ще се запечата тоя обновителен характер на обединението, което подкре-пено от долу, от жаждущи-те за ред и уредба народни маси ще преклони твърдите глави на ония, които в стра-ха си от преоценката на цен-ностите се мъчат да удавят в кал и измислици нащата идя.

Партийния сжбор ще на-ложи и по голѐма бойност на нашата партия и ще тури начало на енергични и смели акции, в които трѐбва да се проявим и надделеем. До се-га се организираше за обе-динение, сега трѐбва да се наложим с борбата. Време е вече! Само в бойност, само в борчески акции, само в непрестанно издигане смели лозунги, само в изпасяне борбите по митингите и ма-нифестациите се калива ви-сокия дух — тоя сжщия дух, който отличи някога нашите по стари братя шо убеждение и свади черни тирани, тоя сжщия боен дух, който ще опресни и освежи партията ще ѝ вдѐхне устрем за да тури край на всяка дема-гогия, на всяко своеволие, на всяка приказка за чер-вена или оранжева дикта-тура.

Петко Стайков.

ЗЛОБОДНЕВНИ ВЪПРОСИ

(писмо от София)

Народовластието на практика.

Конституцията казва:

— Народните представители гласуват в Народното събрание по съвест.

Това е в духът на народовластието. Народният представител не бива да бъде поставен по какъвто и да било начин, да гласува против съвестта си.

При все това, ние сме бивали свидетели в миналото и сега, как депутатите гласуват не по съвест. И се чудим, как тия депутати гласуват такива противоконституционни и пакостни закони. Чудим се най-вече, като знаем, че и самите депутати, които съгласували тия закони, и те в частни разговори ги осъждат.

— Защо тогаз ги гласуват?

Ако попитате тях, те ще вдигнат рамене и ще ви кажат:

— Какво да правим. партияна дисциплина!

Аз се залових, да изуча дисциплината в разните партии. И научих много интересни работи. Сега ще се спра само на дисциплината в дружбашкият съюз по отношение на депутатите. Още при изборите всеки дружбашки кандидат за депутат е подписал по едно заявление до председателя на Народното Събрание, с следното съдържание:

— „По важни домашни причини моля да ми се приеме оставката“.

Тези заявления се пазят у постоянното присъствие на дружбашкият съюз. И щом някой депутат някога си позволи да гласува по съвест, сиреч не тъй, както е решила групата или както искат министрите, още на другия ден Народното събрание решава:

— Приема оставката на един-кой си депутат!

Такива случаи вече имам три. Последният е с Георги Стойков, депутат от Петришко, бивши учител. Тоя инжентелентен човек не можа да се сдържи, та тия дни при разискването на закона за държавните служители, каза:

— С сегашното управление всеки ден от сградата на България се руши по една тухла, която пропада в безвната безвъзвратно!

На другия ден г. Стойков бе изпратен нийжде вън от София по работа, а на по-другия ден Народното събрание реши:

— Приема оставката на депутата Георги Стойков!

Подир още друг ден Георги Стойков се завърща в София. Познати го питат:

— Защо си подаде оставката?

Човекът отговаря:

— Никаква оставка не съм подавал! Снощи узнах от жена си, че ми приели оставката! Каква ти оставка, — изпъдили ме и туй то!

Изпъдили го, да, — сиреч поднесли на Народното събрание оная му оставка, която той е подписал още преди да бъде избран:

— Запазили дисциплината в съюза!

В това именно се състои дисциплината:

— Никой депутат да не смее да гласува по съвест!

Затуй, депутатите съгласували... Как да кажа... Същата се, нали:

— Гласуват каквото им предложи!

Съвестта им е заложена... Само един единствен депутат е останал от дружбашките с свободна съвест.

Той е Цоло Матов:

— Единствен той не е подписал предварително заявление за оставка.

Затуй само той може, да си прави удоволствието, да говори и да гласува по съвест, без риск:

— Други не!

И говори бай Цоло Матов и завчера по джигановия закон за софийската община:

— Ако вие днес намирате, че София не е способна да си избере кмет, утре други, тръгнали по вашият път ще намерят, че селата съвсем не са способни да си избират кметове и ще им изпатят хора от кол и въжже... Къде е народовластието? Да, къде е народовластието? Да ви кажа ли?

— Завключено е в чекмеджето на министра!

Добри Янов.

— По важни домашни причини моля да ми се приеме оставката“.

Тези заявления се пазят у постоянното присъствие на дружбашкият съюз. И щом някой депутат някога си позволи да гласува по съвест, сиреч не тъй, както е решила групата или както искат министрите, още на другия ден Народното събрание решава:

— Приема оставката на един-кой си депутат!

Такива случаи вече имам три. Последният е с Георги Стойков, депутат от Петришко, бивши учител. Тоя инжентелентен човек не можа да се сдържи, та тия дни при разискването на закона за държавните служители, каза:

— С сегашното управление всеки ден от сградата на България се руши по една тухла, която пропада в безвната безвъзвратно!

На другия ден г. Стойков бе изпратен нийжде вън от София по работа, а на по-другия ден Народното събрание реши:

— Приема оставката на депутата Георги Стойков!

Подир още друг ден Георги Стойков се завърща в София. Познати го питат:

— Защо си подаде оставката?

Човекът отговаря:

— Никаква оставка не съм подавал! Снощи узнах от жена си, че ми приели оставката! Каква ти оставка, — изпъдили ме и туй то!

Изпъдили го, да, — сиреч поднесли на Народното събрание оная му оставка, която той е подписал още преди да бъде избран:

— Запазили дисциплината в съюза!

В това именно се състои дисциплината:

— Никой депутат да не смее да гласува по съвест!

Затуй, депутатите съгласували... Как да кажа... Същата се, нали:

— Гласуват каквото им предложи!

Съвестта им е заложена... Само един единствен депутат е останал от дружбашките с свободна съвест.

Той е Цоло Матов:

— Единствен той не е подписал предварително заявление за оставка.

Затуй само той може, да си прави удоволствието, да говори и да гласува по съвест, без риск:

— Други не!

И говори бай Цоло Матов и завчера по джигановия закон за софийската община:

— Ако вие днес намирате, че София не е способна да си избере кмет, утре други, тръгнали по вашият път ще намерят, че селата съвсем не са способни да си избират кметове и ще им изпатят хора от кол и въжже... Къде е народовластието? Да, къде е народовластието? Да ви кажа ли?

— Завключено е в чекмеджето на министра!

На митинги!

Делата на дружбашкото правителство стоят пред българското гражданство и внасят тревоги в него. Всяко онова, което последната война не можа да разруши, всичко онова, което по чудо остана чисто е осквернено от днешните управници. Позорното економическо робство, което се настанява у нас, като резултат на тежката финансова криза,

кара народа да се замисли за утрешния ден и да се приготви да гарантира поне кора хляб, поне малко свобода за своите деца. Примирение с положението, което толкова мечтаяха дружбашите, не можа да зарази народа, нещо повече, вместо испаното примирение в душата на народа се оформи озлобление и кхатежа на приближащата борба раздруса страната и накара всякой да прецени ролята, която трябва да играе. Безспорно е, че българският народ не е окончателно покварен, че в него е останало все много нещо от старите добродетели и от буйната борческа кръв. Той не можеше да остане равнодушен и да млъва „героите на деня“ с същите кифияни ржкавици с които ги милуват шефа службогонци. Той требваше да каже своята дума и да се отплати като господар на себе си.

За да се обобщи негодуванието и за да се покаже силата на последното — за да изпълни народа своя дълг — вуждно е да се организират протестационни митинги, в които да се разгледат делата на дружбашите, да се премерят техните престъпления сторени пред олтаря на българските интереси и да се отдаде всекиму заслуженото.

ло за управници добри, кротки и умни аги, при които селените забогатели, добрували и били доволни от поминъка си, та околните селяни им завивждали, а проклетия Шейтан ядосан, че никой го не слушал в селото, тжрел колай и кроил план как и как да развали спокойния им живот.

В това село имало един много хубавелик селенин, Искендер го казвали, с било и червено лице и кхдрави коси, ама бил много завистлив, нжк и лаком човек за богатство, човек с шейтанска черна душа. Той нищо не харесвал от наредбите в селото и кого де срещнал подкоросвал го да не ги изпъжнява. Говорил че старите ази биле углуцели, а когато ставало дума кого да изберат за нов ага, казвал да изберат него че да видят какъжд ред ще има в селото им, такъжд, че всички ще бъдат доволни, защото няма да има сиромаси в него.

Шейтанат като се разхождал в селото, чул когато Искендер приказвал на селените против агите, отишел при него и като видял, че челюстите на Искендера били много-много големи, зарадвал се, че намерил

човек, който ще му уйдиса, защото такива хора, които имат големи челюсти съвинати много лакомо за богатство и власт, запознал се с него и станали големи приятели.

Шейтана постоянно ходил с Искендера и му подпушвал какво да приказва на всеки с който се срещне и най-после навините и добродушни селяни дошли до убеждение, че ако главният ага, в селото им ще потече мед и масло, съвсем няма да има сиромаси.

Дошел ред, та и в това село трябва да бъде главен нов големец, а за такъжд бил главен от селените Искендер ага.

Лош, зъл и много отжжстичен бил новия големец и за пет пари човечина нямало у него.

Още от пжвия ден на големството си захванал да показва рогата си, да бие, да палата тежки глоби и данъци, да краде и убива, да посяга на женската чест и да върши срамотни работи...

— Ти, защо не искаше да ме главят?

— Наат по главата.

— Ти, защо ме гледаш на криво? Хайде и него по главата.

Така, както сега се изразява негодуванието не може да послужи за поука на героите на престъпленията, на великаните на позора, защото то е разпоясано, защото то не е събрано, защото в него не се долава викът поехти от всека колиба за протест и възмездие.

Българският народ трябва да организира повсеместни митинги и в тях да каже своята дума, като върховен господар на себе си, като господар и на своите слуги. Той трябва да даде да се разбере, че не може безнаказано да се играе с неговите най-святи неща.

защото има един щит за всички от прадедите, в който всякой узурпатор на правата и свободите на народа си счупва най-послед главата и защото нар дите не умират, а умират тираните.

На митинги, граждани и селяни, за да не ни обвинят утре историята, че с нашата пасивност сме подпомогнали силата на реакцията и тираните.

Е. Илиев.

Безсмъртният Шилер, чрез своите „Разбойници“, хвърлил джрско в лицето на съвременното общество упрек за неправдите и беззаконията, които го разяждат. Възмутен от тях и загубил сам равновесие в живота, Карл Моор, син на благородния граф Моор, хваща гората и става шеф на разбойниците, чрез тях той иска да отмъсти за неправдите, да оправя света и корегира неговите несправедливи закони. Ала неправдата съвсем не се оправя; беззаконията с престъпления се

не отстраняват. И когато съзнанието на съвестта на Моор заговорват, той се ужасява от злодеянията на разбойниците и иска да съвса с тях и техния живот. Страшни мъки терзаят душата му и той се кае: „О, безумен аз, който мечтая да оправя света със злодеяния и законите с беззакония да изправи!“

Моор съзнава, че двамата като него „биха разрушили цялата сграда на нравствения мир“ и тжрси още само у себе си „да примирим кхрбените закони и да върим нарушени ред“.

Карл Моор иска съвсем на разбойници да превърне Германия в идеална република. Той обявява война на порочния свят, на тиранията на човешката неправда. Непотънал във водовъртежа на злодеянията, той самострашен и опасен за съвременните и правата на другите. Защото злото съвсем не се цери, неправдата съвсем не се корени. Мисълта за справедливостта не се корени. Моор съзнава своето падение, свикато натура нравствено вобра, предава се на стропстите на законите, за да върви нарушения ред.

Гениалният Шилер с дълбок трагизм нарисовал преди сто години безумието на недоволника, който не иска да изправи неправдата с кхрваво отмъщение, съвсем рор и злодеяние. Старият обществен ред значително да измени; ала много от старите заблуди терзаят и днес още свега. Карл Моор нищо в много мисли, иска и днес да преустрои света чрез разбойнишки злодеяния и пророр. И днес, в много любители на Карл Моор иска да хванат света във вихъра на възмездното изстребление, на дивия тура и нова тирания.

Деланията на новия Карл Моор заплашват да сринат до основи сградата на престъвения мир, който се опира на.

Старият Карл Моор натура нравствено добър

— Ти, защо ми минаваш ти? — питал агата и бичат винаги около изгорения от селото врат на слияния селани.

— Ти, защо не ми ставаш крак, когато минавам? — озверения ага прегърбен ред и соната заплющавали старческите му кости.

— Ти, защо не си пладалъка, питал махмурният бедня вдовица и данал за да я откарат в затвора, а дата й хубавица джщеря да ведат в харемлика на кованата.

Ужличил се пустия големец. Разбрал той, че селото го мразят, защото им големи волюми, па и той зъл и ги наричал свиня.

Изплашан са горките ни от тази невидяна нощ се отчаяли: никоя жена не яла по улиците да издева кой мъж на работа в полето, да не би да ги срещнат нов големец.

Селените посжрнали, по ли що да чинат. Оная започнали всеки ден да ходят, по 5 пжти да се молят да ги откарват този свиреп и зъл управник Бог бил високо и не чува лятвите им.

— Ти, защо не искаше да ме главят?

— Наат по главата.

— Ти, защо ме гледаш на криво? Хайде и него по главата.

Така, както сега се изразява негодуванието не може да послужи за поука на героите на престъпленията, на великаните на позора, защото то е разпоясано, защото то не е събрано, защото в него не се долава викът поехти от всека колиба за протест и възмездие.

Българският народ трябва да организира повсеместни митинги и в тях да каже своята дума, като върховен господар на себе си, като господар и на своите слуги. Той трябва да даде да се разбере, че не може безнаказано да се играе с неговите най-святи неща.

защото има един щит за всички от прадедите, в който всякой узурпатор на правата и свободите на народа си счупва най-послед главата и защото нар дите не умират, а умират тираните.

На митинги, граждани и селяни, за да не ни обвинят утре историята, че с нашата пасивност сме подпомогнали силата на реакцията и тираните.

Е. Илиев.

Безсмъртният Шилер, чрез своите „Разбойници“, хвърлил джрско в лицето на съвременното общество упрек за неправдите и беззаконията, които го разяждат. Възмутен от тях и загубил сам равновесие в живота, Карл Моор, син на благородния граф Моор, хваща гората и става шеф на разбойниците, чрез тях той иска да отмъсти за неправдите, да оправя света и корегира неговите несправедливи закони. Ала неправдата съвсем не се оправя; беззаконията с престъпления се

не отстраняват. И когато съзнанието на съвестта на Моор заговорват, той се ужасява от злодеянията на разбойниците и иска да съвса с тях и техния живот. Страшни мъки терзаят душата му и той се кае: „О, безумен аз, който мечтая да оправя света със злодеяния и законите с беззакония да изправи!“

Моор съзнава, че двамата като него „биха разрушили цялата сграда на нравствения мир“ и тжрси още само у себе си „да примирим кхрбените закони и да върим нарушени ред“.

Карл Моор иска съвсем на разбойници да превърне Германия в идеална република. Той обявява война на порочния свят, на тиранията на човешката неправда. Непотънал във водовъртежа на злодеянията, той самострашен и опасен за съвременните и правата на другите. Защото злото съвсем не се цери, неправдата съвсем не се корени. Мисълта за справедливостта не се корени. Моор съзнава своето падение, свикато натура нравствено вобра, предава се на стропстите на законите, за да върви нарушения ред.

Гениалният Шилер с дълбок трагизм нарисовал преди сто години безумието на недоволника, който не иска да изправи неправдата с кхрваво отмъщение, съвсем рор и злодеяние. Старият обществен ред значително да измени; ала много от старите заблуди терзаят и днес още свега. Карл Моор нищо в много мисли, иска и днес да преустрои света чрез разбойнишки злодеяния и пророр. И днес, в много любители на Карл Моор иска да хванат света във вихъра на възмездното изстребление, на дивия тура и нова тирания.

Деланията на новия Карл Моор заплашват да сринат до основи сградата на престъвения мир, който се опира на.

Старият Карл Моор натура нравствено добър

— Ти, защо ми минаваш ти? — питал агата и бичат винаги около изгорения от селото врат на слияния селани.

— Ти, защо не ми ставаш крак, когато минавам? — озверения ага прегърбен ред и соната заплющавали старческите му кости.

— Ти, защо не си пладалъка, питал махмурният бедня вдовица и данал за да я откарат в затвора, а дата й хубавица джщеря да ведат в харемлика на кованата.

Ужличил се пустия големец. Разбрал той, че селото го мразят, защото им големи волюми, па и той зъл и ги наричал свиня.

Изплашан са горките ни от тази невидяна нощ се отчаяли: никоя жена не яла по улиците да издева кой мъж на работа в полето, да не би да ги срещнат нов големец.

Селените посжрнали, по ли що да чинат. Оная започнали всеки ден да ходят, по 5 пжти да се молят да ги откарват този свиреп и зъл управник Бог бил високо и не чува лятвите им.

